Ч. 63. Недїля 31 (18) марта 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Угорска криза. — По з'їздї монархів в Венециї.

В дальшім ходї нарад вчерашного засїданя палати послів вела ся дискусия над новелею о будові водних доріг. Промовляли пп. Трильовский, Франта (молодочех), Вольф (всенімець), презес польского Кола др. Лео, Зайц (соц.), Анґерман (польский людовець), Крек (Словінець) і Сгрібрни (Чех). По заявах представителів ріжних клюбів і промовах ґенеральних бесідників Тавшара (ческ. социялїста) против і Левенштайна (коло польск.) за — ухвалено каналове предложене відослати до окремої комісиї, зложеної з 53 членів.

Відтак полагодила палата закон в справі податкових пільг для заробкових і господарчих стоваришень з поправками п. Костя Левицкого і Ґроса і приймила в 2 і 3 читаню закон о цукровій конвенциї.

По вичерпаню цїлого дневного порядку засїданє замкнено о год. $12\frac{1}{2}$ в ночи. Слїдуюче засїданє відбуде ся по сьвятах дня 19 цьвітня. На дневнім порядку того засїданя поставлено: Перше читанє службової праґматики урядників державних і учителів та судиїв, перше читанє новелї адвокатскої, новелї нотарияльної і закона против покутного писарства.

Угорска криза, доси не полагоджена, має — після донесень угорского бюра кореспонденцийного — нинї покінчити ся.

Іменно доносять в тій справі: Президент мінїстрів ґр. Кін-Гедерварі, по конференциї з провідниками сторонництва Кошута був передвчера у Франца Кошута і конферував з ним. Як кажуть, провідники сторонництва Кошута заявили, що не держать ся строго форми, лише річевого змісту резолюциї о покликуваню резерви. — Вечером виїхав ґр. Кін з мінїстром Люкачем до Відня.

У Відни був угорский президент мінїстрів вчера перед полуднем у Цїсаря на авдиенциї, яка тревала пів години. О тій авдиенциї видано слїдуючий комунїкат: „Президент мінїстрів сейчас по авдиенциї зарядив, аби всї члени угорского кабінету ще нинї прибули до Відня. В угорскім мінїстерстві відбуде ся ще нинї (т. є. в пятницю) рада мінїстерияльна. Правительство стоїть перед поважним рішенем“.

Вчерашні віденьскі пополудневі часописи принесли вість, що згадана рада угорских мінїстрів порішить розвязане угорского сойму. Wien. Allg. Ztg. приносить натомість впевнене, що після пересьвідченя політичних кругів угорских треба дожидати в найблизшім часї привернення кабінету ґр. Кіна. Новий кабінет ґр. Кіна при помочи партиї працї буде старати ся, зрікаючись всяких предложень в справі покликуваня резерви, забезпечити оконечне полагоджене виборчої реформи, навіть без помочи партиї Кошута. Та ціль нового кабінету при дотеперішній більшости має бути зазначена в відручнім письмі монарха, яке буде видане до кабінету ґр. Кіна. Колиб однако не удало ся виповнити наміченої цїли, то в такім случаю кабінет ґр. Кіна приступить до розвязаня сойму, на що одержить від корони повновласть. — Нинї має бути ґр. Кін знов на авдиенциї у Цїсаря.

З'їзд цїсаря Вільгельма з обома союзниками, его гостина у Відни і венецка стріча викликали живе заінтересоване в печати. Особливо відвідини нїмецкого цїсаря у короля Віктора Емануїла становлять предмет пильного коментованя, що має цїлковите оправдане хочби в положеню, в якім находить ся Італїя, занята війною.

Коли однак з одної сторони трудно припустити, щоби стрічі монархів, особливо в такій хвили були зовсім лишені політичного значіня

ДИК.

(З польского — Артура Шредера).

Не сьмій ся з мене, не кпи собі надто з „міщухів“, мій дорогий! Я хоч вихований в містї, незвичайно люблю ліс, розумію его, відчуваю, ну й стріляю не согірше — говорив Юрий, котрий разом з своїм приятелем, доктором фільософії і поетом Здиславом, приїхав до свояка, пана Станислава, молодого лїсничого в добрах князя В.

— Лїс, лїс! — воркотів поет, глядячи крізь вікна лїсничівки, за котрими кружляли білі, пухки платки снїгу — для нас, замкнених в місті, ліс є немов би сьвятиня, певна чарів і тайн, чимсь, чого ви, панове, тут уроджені, майже не розумієте, не можете просто в тім степени відчувати, як ми. Ви надто привикли, освоїли ся з ним, як ми з театром, або з балевою салею.

— Хто знає — відповів високий, широкоплечий лїсничий, приладжуючи при столї набої. — Ви гарно о нїм говорите, поетично, однако за мало его знаєте. Одушевляєте ся ним, бо рідко его бачите, але сумніваю ся, чи колиб вам прийшлось тут постійно мешкати, без можности частих виїздів до міста, чи той ліс, справдї чудовий, не відстрашив би вас, На то, кажу, треба вже уродити ся, треба зрости ся з кождим деревом, пізнати тайни житя ліса, зрозуміти мову бору, що в кождій порі дня инакше говорить, вчути ся в суть....

— Го, го! Алеж бо ти поет! Мусиш у вільних хвилях від свого занятя писати лїсні сонети.

— Нї — відповів немов би трохи засоромлений лїсничий — не маю на то часу. Треба пильнувати ліса, бо крадуть, доглядати зьвірини....

— А богато тут того? Є може що грубшого? — питав з видом знатока Юрий.

— Заяці, серни, лиси, трохи борсуків і диків.

— Знаменито! Заполюємо на дика! Не одного маю вже на совісти; та сіра худобина найбільше мене розпалює. Знаєш, Стаху, навіть не люблю полювати на заяці, знудило мене то, особливо та бійня в часї нагінки. Нема ніякого вдоволеня.

— Коли хочете, то дуже добре; тепер в передсьвяточнім часї будемо мати кілька полювань.

— Знаменито! Ти, Здиславе, лїпше вправдї стріляєш своїми сонетами до жіночих сердець, але чейже не налякаєш ся дика?

— Сподіваю ся!

— Отже коли?

— Нинї понедїлок — в суботу.

— Славно! Привезу клеваки одиниця до Львова моїм бюровим товаришам.

— Заповідає ся хороша ніч, може би ми пійшли до ліса?

— Прошу, ідіть, я не маю часу. Найкрасша, найстарша часть ліса зачинає ся від хати побережника, звідси просто, найбільше два кільометри, відтак в бік.

— Рушницї взяти?

— Можете, може стрітите що по дорозї.

Приятелї перевісили буньчучно рушницї через плечі, попращали господаря і рушили в ліс.

— Юрку, а колиб так, чорт не спить, заступили нам дорогу дики?

— Ну то що?

— Все неприємно.

— Трус! Видко, що ти поет! А рушниця від чого?!

— Правда! Впрочім ти, як кажеш, знаменито стріляєш.

— Не радив би я тобі ставати зі мною. Не бій ся, за далеко не підемо. Чудовий ліс.

Справдї ліс, обсипаний снїгом, спокійний, сьвітив тисячами искор місячного сьвітла. Тихий шум спадаючих снїгових грудок звучав як дотикані з легка струни якого ніжного інструменту. Дерева стояли непорушно, вслухуючись в ту дивну музику, яка несла ся в ніжнім подуві крізь засипляючий бір.

Обійняв їх незвістний чар, удїлив ся їм той незрівнаний настрій, якого зазнає ся в зимі передвечірною порою в лісї. Ішли довго не говорячи до себе. Юрий скрутив на лїсну доріжку, Здислав передирав ся о кількадесять метрів від него між присипаними снїгом корчами. Місяць заслонили хмари, однако лежачий снїг своєю білостию осьвічував дорогу. Лїс ставав чим раз густїйший

Нараз, Юрий почув скорі кроки за собою, хвилю опісля вибіг з пітьми Здислав і прибігши до приятеля, шепнув задиханим, наляканим голосом:

— Дики!

— Що? Де?..

— Там на право, я бачив — утікаймо!

— Приснилось тобі.

то знов — як впевняють в добре поінформованих римских кругах — не належить надіяти ся по них ніяких вислідів, ніякого дуже замітного перелому. Доказом сего хоч би та обставина, що прим. у Венеції, ні цісар, ні король не прибрали собі до помочи заводових політиків.

Без великої здогадливости — пише одна римска часопись — можна відгадати, що головним предметом бесіди цісаря з королем мусіла бути триполітаньска війна. А вже прямо ударяючою треба назвати взаїмну сердечність обох монархів супротив себе. На „Гогенцолерні" перебули они самі близько годину і се повторило ся вечером по ґалевім обіді, який видав король в честь цісаря.

І можна надіяти ся, що мимо необовязуючого характеру тих розмов, принести они можуть для Італії богато користий. Однако як проявить ся додатній вислід венецкого з'їзду для Італії, чи менше, чи більше видимі прибере форми — покаже се доперва будучність. Як би не було, Італіянці повинні бути вдоволені, що їх монархови дана була нагода до безпосередної, особистої виміни поглядів з німецким цісарем.

Так звучить італіяньска реляция. З правительственних німецких кругів подають часописи слідуючу інформацию: Сердечне приняте у Венеції дуже утішило цісаря. Єго розмова з королем була удержувана в дуже теплім тоні; була се справді приятельстка стріча і тому не було потреби складати собі взаїмних запевнень приязни в формі тоастів.

Однак належить перестеречи перед тим, немов би з'їзд мав потягнути за собою безпосередні наслідки і змінити в чім небудь вигляд політичних відносин. Найважнійшим єго вислідом єсть поновне скріплене потрійного союза, а тим самим значне розяснене положеня.

Для характеристики годить ся зазначити, що француска печать зовсім инакше задивляє ся на справу з'їзду.

Парискій „Matin" в своїй римскій депеші ствердивши велику вагу, яку політичні круги привязують до венецкого з'їзду, завважує, що хибне є твердженє, немов би з'їзд мав остати без конкретних вислідів. Якраз, єго наслідки будуть дуже реальні. Коли король Віктор Еммануїл дійшов до пересьвідченя, що предложенє Сазонова наслідком пасивности деяких держав не доведе до нічого, то італіяньска воєнна акция прибере без сумніву по з'їзді живійше темпо; в противнім случаю хронічний, продовжний єї характер удержить ся й на дальше в дожиданю хвилі, пригожої до заключеня мира.

Король, виводить дальше кореспондент француского орґану, мусів вияснити цісареви також відносини Італії до Росиї. Обі держави поступають хвилево рівнобіжно, обі стараються ся зробити як найсильнійший натиск на Порту — Італія, щоби приневолити Туреччину до заключеня мира, Росия, щоби піднести свою повагу на Балканї і в Персиї. Але по заключеню мира буде мусіла станути Італія щиро по стороні status quo на Балкані, отже розійдуть ся знов єї дороги і Росиї. Теперішна італіяньско-росийска кооперация не може отже доскулити жадній державі, противно, они повинні глядіти з вдоволенєм, бо цілию кооперациї є мир, так бажаний цілою Европою.

Новинки.

Львів, 30 марта 1912.

— Найд. Архікнязь Кароль Франц Йосиф в Коломиї. З Коломиї наспіла вчера слідуюча вість: Пайдост. Архікнязь Кароль Франц Йосиф разом зі своєю супругою Найд. Архікнягинею Зитою прибув тут в четвер о 8 год. 30 мін. рано в Ясла, оглянув своє будуче мешкане і був через хвилю в касарни, в котрій має знайти приміщене шкадрона драґонів, повістаючих під командою Найдост. Архікнязя.

— З дотеперішної весни готова ще зробити ся зима. З кождим днем робить ся студенїйше. Оногди було з рана 9 степенів, вчера вже лиш 7 а нині 3, причім потягає сильний студений вітер. Вчера перепадав дощ, але між грубими каплями показували ся й досить великі платочки снїгу.

— Лїцитация. Дня 3 цьвітня 1912 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Стрий публична лїцитация невідобраних товарів, як: горівка, мід, крупи, насїнє, цикорки, товари блаватні, знаряди і машини, рільничі книжки, мітли, убраня, меблї, мармур і т. п. о скілько ті товари не будуть викуплені.

— Огонь. В Пикуличах коло Перемишля вибух дня 28 с. м. в полудне грізний огонь, котрий в короткім часї при сильнім вітрі обняв 5 будинків господарских і уряд громадский. На поміч прийшла стояча там залогою артилерия під командою поручника Гайна, а з Перемишля міска сторожа пожарна під командою п. Ольшевского. Спільним силам войска і сторожі пожарної удало ся огонь зльокалїзувати. Жертвою полумінї стали ся лиш згадані 5 будинків господарских і уряд громадский. Шкода виносить около 35.000 К і була в части обезпечена. Причиною огню стали ся діти.

— В справі великої крадежі доконаної недавно тому на двірци зелізничім в Станиславові, доносять тепер із Станиславова: Тутешна поліция арештувала Миколу Якимова, зелізничого помічника канцелярийного, підозріного сильно о крадіж на двірци. Рівночасно пошукують за звістним вломником Маршицким, котрого в день крадежі виділи на двірци. По увільненю з поліцийного арешту Макса Шудравого, арештовала єго тутешна жандармерия знову, побоюючись, щоби не втік до Америки. Крім того позістають в слідчій вязници підурядник зелізничий Райковский і слуга канцелярийний Чикун. В цілій сій справі стверджено лиш то одно, що крадежі доконано межи 12 а 2 год. в полудне, отже в часї, коли на двірци настає майже повна застоя і тишина задлятого, що то пора обідова і що в тій порі не приходить на дворець ніякий поїзд.

— Обрабоване воза почтового. До тутешної поліциї наспіла оногди вість, що дня 27 с. м. около 9 год. вечером напало якихсь двох розбишаків на віз почтовий коло Бржозової і зрабували листи, в котрих було 12.000 кор. В одній з листів знаходив ся банкнот на 1000 кор. сер. 1035 ч. 58.616, та вісїм банкнотів по 100 кор. сер. 1043 ч. 21.959, сер. 1085 ч. 63.058, сер. 1102 ч. 84.131, сер. 1001 ч. 26.460, сер. 1273 ч. 31.156, сер. 1240 ч. 27.551, сер. 1029 ч. 53.737 і сер. 1045 ч 84.353.

— Чесне слово даю, що бачив, не тратьмо часу.

Юрий недавно ще такий відважний, вишептав якимсь дивним голосом:

— Так, але де? Ми зайшли за далеко. А ти де маєш рушницю?

— Я відложив єї, бо хотів поправити бурку і в тій хвили вийшли на мене дики. Я не мав часу взяти єї назад.

— І щож ти зробив? З одною рушницею, набитою хто знає чи не шротом...

— Таж ти знаменито стріляєш...

— Дай менї спокій! Темно, ти мене зденервував, не знаємо де ми є. Ти винен, я хотів вже вертати, а тобі захотіло ся поезиї лїсової.

Не було часу на сварню, бо в тій хвили на кільканайцять кроків дало ся чути цямкане і рохкане.

— На дерево, на Бога, на дерево! — вереснув Здислав.

— Добре — удавав спокійного Юрко — звідтам може удасть ся менї убити бестию.

В одній хвили були оба на сосні. Вже був найвисшний час, бо ледви „умістили ся на конарі, показав ся дик. Спокійно, поволи ішов до місця, на котрім стояли перед хвилею.

— Чекай, дам я тобі — шепнув Юрко, котрому зі страху трясли ся руки. Зачав здоймати рушницю, коли в тім Здислав, поправляючи ся, трутив єго так нещаслкво, що рушниця висунула ся єму з рук і упала з лоскотом на землю під дерево.

— Щоби тебе всї чорти! Що ми тепер зробимо! Ти не міг, осле — кричав закукурі-рений, зденервований Юрко — сидіти спокійно! Подиви ся, як та зьвірюка мусить бути голодна коли навіть не налякала ся стукоту, перед котрим, здасть ся, дики утікають!

— Перепрашаю тебе — шепнув дрожачий Здислав.

— Ще перепрашай! Якого лиха, я пристаю з поетами! Що робити, що тепер робити! Пся...

Дик наближав ся. Оба приятелї вилізли ще висше на дерево, звідки виділи, з причини щораз більшого сумерку, тільки тінь зьвіря. Пішов під дерево, помуркотів, зачав обнюхувати рушницю і щипати ремінь.

— Щоби так порушив курок, рушниця вистрілила би і може би єго поцілило.

— Ти вже маєш помисли! Лїпше було не гніздити ся і не витручувати менї зброї. Тепер лїпше сиди тихо, або убий єго олївцем, котрим виписуєш свої дурниці поетичні!

— Ти чемний...

— Бо видиш, що ти наробив! Єще обиджай ся... Бодай громи били таку ситуацию! Сидимо як малпи на дереві і хухаємо в замерзлі пальці.

Положенє було справді дурне. Потвора не уступала зпід дерева і як на посьміховиско бавила ся ременем.

Здислав отворив торбу і кинув на землю кілька патронів.

— А ти що знову?

— Кидаю патрони, може возьме в писок..

— І поповнить самоубийство! Як честь мою шаную, я думав, що ти мудрійший.

— Ех, бо не знаю вже... Трясу ся цілий від зимна. А може би сьвітити сірники.

— Сьвіти собі, свищи, верещи, кидай на него чоботами, або лїпше попроси єго, щоби уступив ся.

Замовкли. Дик тимчасом, віддалив ся і зник за корчем.

— Юрку!

— Що?

— Думаю...

— Вже, що ти видумаєш!

— Може би можна скоро злїзти з дерева, вхопити рушницю, вилїзти знову і...

— Ти сидиш низше, тобі лїпше.

— Не умію драпати ся. Ти маєш холоднійшу кров.

— Ти, проектович, зроби се, я тобі поможу. Ти лекший від мене, звиннійший.

— Знаєш мене, який я нервовий, абсолютно не злізу.

— І я нї!

— Чому?

— Бо менї не хоче ся. Терпи тепер, бо ти всему винний!

— Отдеж, що?

— Будемо ночувати на дереві. Дай менї спокій!

Замовкли. Дик тимчасом знов прийшов під дерево.

— А я хотів саме злазити — муркнув ніби до себе Юрий.

— Не треба було тратили часу на дотики.

— Знов зачинаєш?

Перестали говорити до себе і дрожачи зі зимна, судорожно держали ся галузи. Минуло пів години, або може година, дик, як би чатував на них, крутив ся все під деревом.

— А як він підгризе дерево?

— То пообгризає тобі нові, певно ще незаплачені штанятка.

— Дурень.

— **Арештоване розбишака.** До „Руслана“ доносять з Буковини: Дня 2 с. м. удало ся жандармериї в Селетині на Буковині зловити найславнійшого ватажка на цілу Буковину, Угорщину і Румунію, Никифора Ігнатюка, званого загально „Кефа“. За „Кефою“ надармо шукала тутешна жандармерия через два роки. Минулого року робило на него облаву около 60 жандармів два рази по тижневи. Недоступне місце, на якім „Кефа“ побудовав собі свою „колибу“, хоронило его перед „паничами“. Никифор Ігнатюк побудовав собі свою хату (колибу) на шпили високої та скалистої гори. З двох боків тої гори величезна пропасть, на долині з рвучим потоком, а з двох знов боків майже неприходимі ліси та вертепи. Ігнатюк, як колись Довбуш, грабив лише богатих і то переважно Жидів — бідним помагав. „Кефа“ — мужчина в силі віку, з широчезними до гори піднятими плечима, та бистрими очима. Вус довгий, рудий. Ніс величезний. Росту великого, а сила мов у его вуйка — медведя. Тепер зловили „Кефу“ бо був без кріса (рушниці), лише в топірцем. Жандармів було чотирох. Ватажко кождому з „паничів“ лишив по собі памятку, позатинав топором до кости. Минулого року Никифор побив був смертельно жандарма Ґрессера, що сам на сам запустив ся був з ним в забаву.

— **З Коломиї** доносять: „Жіночий кружок“, який гуртує коло себе майже все національно осьвідомлене, інтеліґентне, українське жіноцтво в Коломиї, задумує приступити до заснованя робітні дамских суконь. Справа не легка до переведеня, однак наше жіноцтво не раз і не два дало наглядні докази, що потрафить довести до кінця розпочате діло. Як наше жіноцтво розуміє свої народні обовязки, може посьвідчити хоч би українська бурса для дівчат — удержувана і ведена „Жіночим кружком“, в котрій то бурсі в части безплатно, а в части за дуже скромну заплату знаходить приміщенє і опіку звиш 40 учениць з ріжних шкіл Коломиї. Є надія і вигляди, що „Жіночому кружкови“ удасть ся вже в короткім часі, а найдальше по жнивах згадану бурсу розширити і ще красше вивінувати.

Наука, штука і література.

— **Дзвінок ч. 14.** за март 1912 містить: Леґенда о Христі. — Остап В.: Зонечка. — Іван Головчук: Де я виріс... — Війна — Х. Майстренко: Загадки — поезиї. — Записки недоброго хлопця. — Забава сірниками. — Праця і забава. — Переписка редакциї. — Додаток для малих читачів: Бр. Ґрім: Сім круків. — Й. М. Залеска: Оленка. — Робітники. — Загадки. — Передплата: для Австриї річно 6 кор., піврічно 3 кор. 20 сот., квартально 1 кор. 60 сот., для Америки річно 2 доляри, для Німеччини річно 6 марок, для Франциї річно 7 франків, для Росиї 3 руб. Одно число 40 сот. Адреса Редакциї: Львів, ул. Мохнацкого ч. 12. Адреса адміністрациї (тут посилаєсь перекази грошеві, рекламациї): Львів, ул. Мохнацкого ч. 12.

Телеграми.

Відень 30 марта. Палата панів зібрала ся нині в полудне. Ухвалено принятий вже палатою послів закон о переходових приписах податкових для громад прилучених до Кракова, закон о ліценциях тютюнових і конвенцию цукрову.

Відень 30 марта. Цісар приймив нині угорского президента міністрів ґр. Кін-Гедерваріго о 11 год. на авдиенциї, на котрій наступило залагодженє кризи. Монарх іменував знов кабінет ґр. Кіна. Завтра появить ся відручне письмо цїсарске; оно вияснить також длячого конечне було скоре рішенє вчерашної ради міністрів.

Нині в полудне відбула ся знов у Відни в палаті угорского мірістерства рада угорских міністрів.

Міляно 30 марта. Експресовий поїзд Відень-Ніцца наїхав нині на стациї Мельцо на поїзд товаровий. Три особи убиті, богато поранених. До Мельцо виїхав звідси поїзд ратунковий.

Константинополь 30 марта. Бюро прасове заперечує чутку о якімсь появленю ся італіяньских кораблів коло острова Мітілене.

Клєвлєнд (Огайо) 30 марта. Предсідатель гірничого союза розпорядив, що страйк в копальнях антраценових має розпочати ся дня 1. цьвітня.

Цїна збіжа у Львові.

дня 29-го марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	11·10
Жито	8·60	„	9·—
Овес	8·50	„	8·90
Ячмінь пашний	8·20	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	14·—
Вика	11·50	„	12·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	90·—
Конюшина біла	110·—	„	150·—
Конюшина шведска	80·—	„	100·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

— Осел.

Тихо...

Втім з гущавини висунула ся тінь чоловіка, наближила ся до дерева, побачила щось, бо приспішила кроку і почала кликати:

— Куцю, куцю, куцю-ю-ю...

Юрий і Здислав майже рівночасно крикнули:

— Уважати, на милість Бога, уважати!!

Тінь пристанула, потім підбігла до дерева і очам приятелів представив ся страшний вид: Без оружия кинула ся на дика, вхопила его за ногу і привязала до неї посторонок. Дик дав робити всьо з собою, тепер доперва заквичав і почав виривати ся. Тінь тримала его міцно і розглядала ся звідки доходило кликаня.

Приятелі зсунули ся з дерева. Юрий вхопив рушницю, Здислав виняв ножик. Обережно зближили ся до тіни, в котрій пізнали побережника.

— А ви що?

— Слава Ісусу... А но прошу ласки панів, шукаю від години свині, котра мені утікла. Дітиска випустили ві.

Приятелі глянули по собі і опустили руки. Приступили до побережника.

— Чому она така чорна? — запитав Здислав, котрому ще тряслися ся ноги.

— А бо унуряла ся в хліві, в гною най ласкаві пани дарують. Зрештою то вже така масть. Алеж я нагонив ся, бо то найбільша в моїх свиний. А чи то панове щось кликали? Так, як би з того дерева?

— А так, так... ми гонили малпу, то є, я хотів сказати, вивірку.

— Ага — сказав, додумуючись по залязаних лицях приятелів з хитро - униженим усьміхом побережник — то тому ласкаві пани лишили там одну рушницю під деревом а другу там під корчем. Заберемо ві.

— Ви відгадали — маєте за то пять корон тільки ані слова панови лісничому, бо він нічого не знає, що ми пішли до ліса. Знаєте, що він не любить, коли навіть найближші ходять по лісі самі.

— Знаю, го—го — Знаю!

Пішли домів, не говорячи вже ані слова до себе. „Дик“ біг досить радо, допроваджуючи до скажености Юрка, кілько разів повинув ся єму під ноги. Не міг дивити ся на него.

— Но і щож? Як же там ліс? — питав Станислав приятелів, помагаючи їм здоймити рушниці.

— Чудово, гарно, знаменито, най ві чорти его беруть!

— Стало ся вам що?

— Ні.

— Тільки сподівались ся дика — замітив Здислав.

— Де? коли? Не треба було запускати ся за далеко.

Юрий кинув на Здислава їдовитий погляд, потім скидаючи бурку воркнув:

— То є властиво, не сподівались ся, тільки завдяки тому поетичному мазуневи, утік нам.

— Дик незачеплений є дуже полохливий.

— А я казав... — зачав Здислав.

— Ти всьо знаєш, ти наймудрійший, немродовий Аполіне!

— Що вам?

— Я лютий на него і голодний, як, як... дик!

Оголошеня.

Роман Сїрецкий і Сп.

головні аґенти
компанії Canadian Pacifik Railway та Північно-німецкого Льойда
Сірiar

Позір Буковинцї!

Позір Галичане!

Хто хоче їхати
до

Канади
Америки,
Арґентини і т. д.
дешево, добре та без пересїданя скорими, почтовими пароходами на Антверпен, Брему, Гамбурґ, Ротердам і т. д.; хто хоче без клопоту заїхати на місце

Америки,
Канади,
Арґентини і т. д.
з Бреми просто без пересїданя, славними цїсарскими кораблями „KAISER-SCHIFFE“ добре, вигідно та дешево

най пише по поясненя до подорожі та най посилає завдатки на шифкарту

до одинокої рускої аґенції або
Бюра подорожи „Сьвіт“ Романа Сїрецкого і Спілки Чернівцї, ул. Кохановского ч. 1.

до Генеральної Агенциї
Північно-німецкого Льойда, Львів, ул. Городецка ч. 93.

Поручаємо П. Т. Кружкам рільничим і шинкарям фірму

М. Зарваніцер
склад ВИН в Калуши,

котра достарчає найлїпших і природних вин, почавши від 50 лїтрів в бочівках, а іменно:

1) біле або червоне — — по 75 сот. — —
2) біле вино десерове — — по 90 до 1 Кор.
3) червоне вино десерове Bluttrott — по 90 до 1 Кор.
4) вино токайске („церковне“) — по 1 К і більше.
5) Іа сливовиця 75 прц. — — по 1·80

Містове Бюро зелїзниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білети на всї зелїзницї в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників
і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Нелопала) у Львові. Телефона ч. 527.